

stændighed, at det var Centralforeningens Midler, som tabtes. Man kan naturligvis nok føle sig ilde berørt over, at disse Midler ere gaaede tabt paa denne Maade, men det forekommer mig — jeg vil her helst vælge et saa lidet stødende Udtryk som muligt —, at man er gaaet med forholdsvis let Fod hen over den juridiske Konsultation, der har fundet Sted ved denne Lejlighed. Jeg skønner forøvrigt ikke rettere, end at det gør Forholdet endnu vanskeligere, at saavel denne Institution som Laantageren havde den samme juridiske Konsulent. Jeg skal ikke komme yderligere ind derpaa; men jeg gør dog opmærksom paa, at naar der nu synes at være en saadan hellig Iver for at saare, krænke og spotte Laantageren saa stærkt som muligt, var der maaske ogsaa Grund til at fremdrage enkelte af de Punkter, der maaske kunde forklare Sagens nærmere Sammenhæng . . .

Formanden: Jeg tror ikke, det er heldigt at bruge Udtrykket „Iver for at saare, krænke og spotte nogen“.

Martin Madsen: Jeg har ikke kunnet se rettere, end at det finder Sted her. Af den Kritik, som nu er rejst, har jeg taget den formelle Side under Behandling for sig. Jeg mener ikke, at Rigsdagen har nogen Kompetence dertil. Naar den ønsker at faa Sagen ført ind under Kontrol, er det ikke Vejen dertil, og vil man gaa denne Vej, bør man være adskillig forsigtigere i Formen baade over for afdøde Personer og over for levende.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa et Par andre Punkter, som ere fremdragne af den ærede Ordfører. Forvaltningen var uheldig, sagde han, og derom ere vist alle enige. Det var netop Grunden til, at det har vakt saa stor Opmærksomhed, og at man nu kunde ønske at faa Forvaltningen ført ind under en anden Kontrol. Men det forekommer mig, at samtidig med, at den ærede Ordfører brugte dette Udtryk, blandede han disse Midler noget sammen med den Invalidefond, som nu bliver ophævet. Disse to Ting have jo faktisk intet med hinanden at gøre i den Forstand. Den ærede Ordfører ryster paa Hovedet. Jeg maa altsaa have hørt fejl paa dette Punkt; og den ærede Ordfører har altsaa ikke ment, at de have noget med hinanden at gøre. Men saa er det endnu mere mærkeligt at prøve paa at trække denne Sag frem paa den Maade, som sket er. Det forekommer mig — for

endnu en Gang at berøre Kasserevisionen — at Ordføreren har villet hævde, i hvert Tilfælde i Dag, at der ikke forelaa noget Bevis for Tabet. Men det er jo tilstrækkelig godtgjort gennem Betænkningens Offentliggørelse, idet der jo staaer, at der i indeværende Aar er sket følgende Transaktioner, nemlig: „Kr. 10,000 Østifternes Landkreditkasseseobligationer, der ere solgte i indeværende Aar, og Kr. 140,000 i en Prioritetsobligation, der ogsaa var ordnet ved Omsætning i indeværende Aar“. Der er altsaa meddelt, hvad der skal meddeles for Kasserevisionens Vedkommende, idet denne ikke har at kritisere, hvor gode disse Aktiver ere, men kun har at paase, at Aktiverne ere der og ere i Overensstemmelse med Bøgerne.

Endnu skal jeg over for Ordføreren — det er udelukkende ham, som jeg for mit Vedkommende holder mig til — gøre den almindelige Bemærkning med Hensyn til den Jord, som er solgt ved denne Lejlighed, at det vist er meget vanskeligt for Finansudvalget at have nogen Mening om, hvilke Priser der kunde være naturlige eller særlig store ved denne Lejlighed, idet man for det første ikke maa glemme, at det er meget god, endogsaa fortrinlig Jord, dernæst maa huske, at den ligger tæt ved en By, og — endelig, at det, som Krigsministeren skulde bruge, var en Kærne, som skulde skæres ud af en Lod paa et bestemt Punkt, og som man ikke ved Ekspropriation kunde faa, men var nødt til at faa gennem Forhandling med de vedkommende. Alle disse Momenter maa tages i Betragtning, og saa bliver det vanskeligere at afgøre, hvorvidt det kan kaldes en høj Betaling. Efter den Betaling, som blev given ved de Transaktioner, der ere foretagne med Jord i de indlemmede Distrikter, er det aldeles ikke nogen høj Betaling. Sluttelig skal jeg gøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører dvælede meget stærkt ved Debtors Betalingssevne med Hensyn til de 70,000 Kr. Det forekommer mig imidlertid, at det fremgaar af alt — ogsaa den ærede Ordførers egne Udtalelser — at den eneste, der med Grund kan skønne over Evnen paa dette Punkt, er Centralkomiteen. Det forekommer mig en temmelig overflødig Kritik, og om den Maade, hvorpaa den blev ført med Hensyn til Fattigunderstøttelse og Alderdomsunderstøttelse for vedkommende Mand, vil jeg sige, at det er ikke af den Slags Former, der pynter Finansudvalgets Ordfører. Sluttelig vil jeg blot gøre opmærksom paa, hvor store